

— Господи, не съмъ ли сега облѣченъ по-хубаво и отъ най-прекраснитѣ ти райски птици?

Но Господъ не му отговори.

Тогава човѣкътъ построи голѣми и бързи кораби, които гордо се понесоха по бурнитѣ морета, и никоя риба не можеше да се мѣри съ тѣхъ по сила и издръжливостъ.

— Господи, — обърна се пакъ човѣкътъ къмъ небесния Божи тронъ, — не съмъ ли вече Богъ на земята?

Но Господъ пакъ не му отговори и човѣкътъ отново се залови за работа. Той построи автомобиля и препусна съ него по равнинитѣ по-бързо и отъ най-бързитѣ арабски коне.

И пакъ попита човѣкътъ Господа, дали вече не е станалъ Богъ на земята, но Господъ пакъ не му отговори. Тогава човѣкътъ построи аероплана и надмина и най-бързитѣ божи птици.

— Ето че завладѣхъ и сушата, и водата, и въздуха, — рече човѣкътъ съ погледъ впитъ въ небесната твърдь, — кажи, о, Господи, не съмъ ли вече Богъ на земята?

И чакъ сега набего се разтвори и човѣкътъ чу кроткия гласъ на Създателя, който му казваше:

— Далече е още времето, когато ще можешъ да се наречешъ Богъ на земята. Защото, наистина, ти победи и сушата, и водата, и въздуха, но ти не можа да спечелишъ най-великата победа — победата надъ злото и гордостъта въ себе си.

Николай Фолъ

ПРОЛѢТЕНЪ ДЕНЪ

Колко слънце, колко птички, Вишната ни, като зърна
Колко бликнали тревички! Пакъ повиснала въвъ цвѣтъ,
А надъ стрѣхата ни пакъ Какъ ми иде да пригърна
Кацна щъркелъ дългокракъ. Цѣлия събуденъ свѣтъ!

Мария Грубешлиева-Балина